

Соціально Культурні Туристичні Ресурси Львівської Області

Підготувала:
Учениця 38 групи
ДНЗ «Почаївське ВПУ»
Хоршунова Іванна

План

1.Львів

- ❖ Ансамбль площі Ринок
- ❖ Ратушу
- ❖ Палац Корнякта
- ❖ Чорна Кам'янця
- ❖ Палац Любомирських
- ❖ Храм Івана Хрестителя
- ❖ Костел Марії Сніжної
- ❖ Церква Миколи Чудотворця
- ❖ Латинський кафедральний собор
- ❖ Синагога "Золота Роза"
- ❖ Домініканський собор
- ❖ Вірменська церква
- ❖ Будинок Театру опери і балету ім. С. Крушельницької
- ❖ Головний корпус університету ім. І.Франка
- ❖ Готель «Жорж»
- ❖ Пам'ятники А.Міцкевичу, Т.Шевченку, І. Федорову
- ❖ Личаківський цвинтар

2.Броди

- ❖ Фортеця
- ❖ Палац Потоцьких
- ❖ Церква Святого Юра
- ❖ Руїни Великої Синагоги
- ❖ Палац Тишкевичів
- ❖ Палац Шмідта
- ❖ Будинок Австрійського суду
- ❖ "Новий" єврейський цвинтар

3.Жовква

- ❖ Замок
- ❖ Костел

4.Золочів

- ❖ Замок
- ❖ Костел

5-6.Олесько-Підгірці

- ❖ Замок

7.Свірж

- ❖ Замок
- ❖ Костел

8.Буськ

- ❖ Церква св. Онуфрія
- ❖ Церква святої Параскеви

9.Городок

- ❖ Церква Усікновення Голови Св. Івана Хрестителя

10.Дрогобич

- ❖ Церква святого Юра
- ❖ Оборона вежа(Костел святого Варфоломія)

11.Жовква

- ❖ Церква Святої Трійці

12.Крехів

- ❖ Монастир святого Миколая Отців Василіян

13.Комарно

- ❖ Костел
- ❖ Церква

14.Белз

- ❖ Церква Пресвятої Євхаристії

Львів

Пло́ща Ри́нок — центральний майдан у Львові, історичне серце сучасного міста, характерне явище для середньовічної архітектури європейських міст. Площа виникла за князювання Лева Даниловича у другій половині XIII ст. внаслідок регулярного планування забудови за взірцем середньовічних західноєвропейських міст, як центр торговельного та суспільного життя нового міста. Для парцеляції було застосовано давню галицьку, похідну від грецького ліктя, систему мір. Ще до пожежі 1381 року на площі переважала мурована забудова. З кожного кута площі виходять дві взаємоперпендикулярні вулиці, котрі закінчувалися біля міських фортифікацій, що опоясували середньовічне місто. Площу розміром 142×129 м утворюють 44 будинки і ратуша в центрі. 1452 року площа і головні вулиці були забруковані. Від початкової готичної забудови, яка загинула під час пожежі 1527 р., збереглися підвали і фрагменти стін з готичними деталями. Дбайливо відновлюючи вцілілі мури, нові будинки після руйнівної пожежі городяни будують тільки з каменю та цегли.

Ратуша-У центрі площі стоїть будівля ратуші. Тут у всі часи і до нині урядують виборчі органи міської влади. В середньовіччі містом керував бурмістр, рада, що відала міським бюджетом і податками, та лава, що чинила суд. Нинішня ратуша, що стоїть у центрі площі, збудована в 1827–1835 рр. в стилі класицизм.

Палац Корнякта- Сучасна пл. Ринок № 6. Збудована у 1580 р. тими ж архітекторами, що будували Чорну кам'яницю. Замовником був заможний грецький купець Корнякт, котрий міг собі дозволити розкішний шестивіконний будинок на центральній площі середньовічного міста. Внутрішній дворик будинку оточений з трьох сторін відкритою аркадою. Львів'яни називають його *італійським* за схожість з ренесансними двориками Флоренції та Рима. Тепер у будинку розміщений історичний музей, а в італійському дворику влітку працює кав'ярня, а вечорами бувають концерти класичної музики. Збудований у стилі ренесансу.

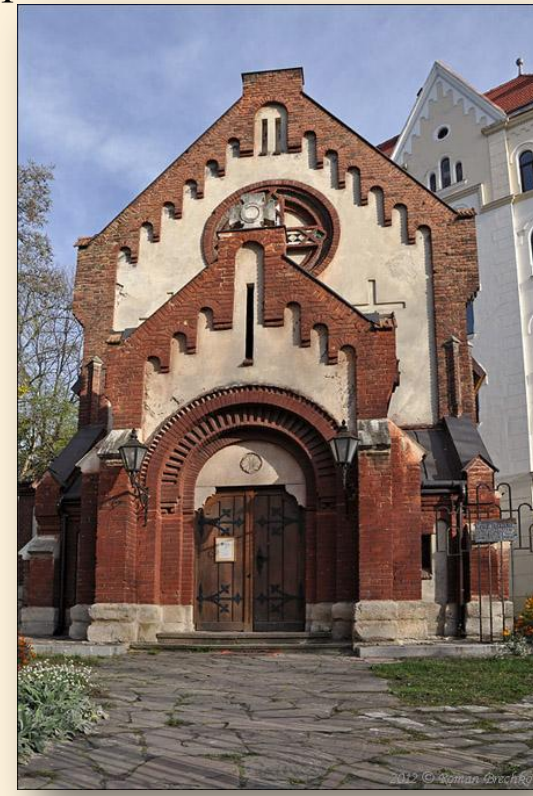
Чорна кам'яниця-Сучасна пл. Ринок № 4. Збудована у 1588–1589 рр. італійськими архітекторами Павлом Римлянином і Петром Барбоном. Фасад будинку покритий кам'яним діамантовим рустом, котрий потемнів з часом. Звідси і назва будинку. Будинок має багатий декор інтер'єрів, котрі можна вільно оглянути, відвідавши розміщений тут історичний музей м. Львова.

Палац Любомирських-Сучасна пл. Ринок № 10. Класичний взірець бароко. Своєю назвою завдячує графові Любомирському, котрий перебудував будівлю для власного житла в 1760 р. В 1895 р. палац купило товариство Просвіта, котре об'єднало творчі сили української інтелігенції довкола ідеї просвіти простого народу і покращення його долі. В 1975 р. після адаптації в будинку відкрита експозиція з фондів музею етнографії та художнього промислу.

Костёл Івана Хрестителя — один з найдавніших храмів Львова, розташований на площі Старий Ринок. Храм споруджено 1260 року князем галицько-волинським Левом I Даниловичем для дружини — Констанції — доньки угорського короля Бели IV. Костел для себе будували домінікани, яких до Львова запросила Констанція, на місці колишньої дерев'яної церкви монахів-василіян. До другої половини XIX століття на арці, що з'єднує наву з презбітерієм існувала табличка, в якій було зазначено, що храм збудовано 1270 року. Під час реставрації 1855 року встановлено пам'яткову таблицю із цією датою. Деякі дослідники вважають цю дату роком посвячення. З XVI сторіччя — це вірменська церква. У XVII столітті прибудовано північну, а приблизно 1765 року — південну ризницю. 1800 року храм горів, після чого довго стояв зруйнований. Реставрація проводилась у 1836 та 1855 роках

Церква Матері Божої Неустанної Помочі — греко-католицький храм у Львові, колишній костёл Марії Сніжної. Один із найдавніших храмів міста, можливо, збудований німецькими колоністами у XIV столітті на місці давнішого дерев'яного з XIII століття. Розташований на вулиці Сніжній, 2. Вперше згадується у 1344 році. Ряд дослідників припускає, що костел збудований ще у XIII столітті. Володимир Вуйцик вважав, що костел початково був дерев'яний, а з 1350 року його вимурували наново з каменю. Відомо, що 1359 року вже мав статус парафіяльного. Документ 1358 року свідчить, що костелові вже дуже тривалий час належить млин на Полтві. Цей документ підтверджує, що храм на той час вже давно існував (можливо давніше, ніж час першої згадки — 1344 рік). За даними Івана Крип'якевича, був храмом німців Львова, при ньому діяла перша парохія РКЦ у місті.

Церква Святого Миколая — пам'ятка архітектури національного значення, один із найдавніших храмів Львова. Знаходиться під горою Будельницею на вул. Богдана Хмельницького, 28 г (колишній Волинський тракт). Храм збудований імовірно між 1264 і 1340 роками. Документ 1292 року, про надання князем Левом церкві земельних угідь, може вказувати на одну із можливих дат завершення будівництва. Із 1544 року при церкві існувало Миколаївське братство. Від 1700 року церква належала Греко-католицькій Церкві, від 1946 — до Православної Церкви Московського Патріархату, з 1989 — Православна Церква Київського Патріархату. Пам'ятка не зберегла свого первозданного вигляду. Його змінили ґрунтовні перебудови після пожеж 1623 та 1800 рр., коли згоріли криті гонтом дахи, купол і вежа-дзвіниця над бабинцем. Церква являє собою своєрідну хрещату в плані споруду з квадратною навою, навколо якої групуються об'єми вівтаря з півкруглою апсидою, прямокутного бабинця і бічних каплиць, також з півкруглими апсидами.

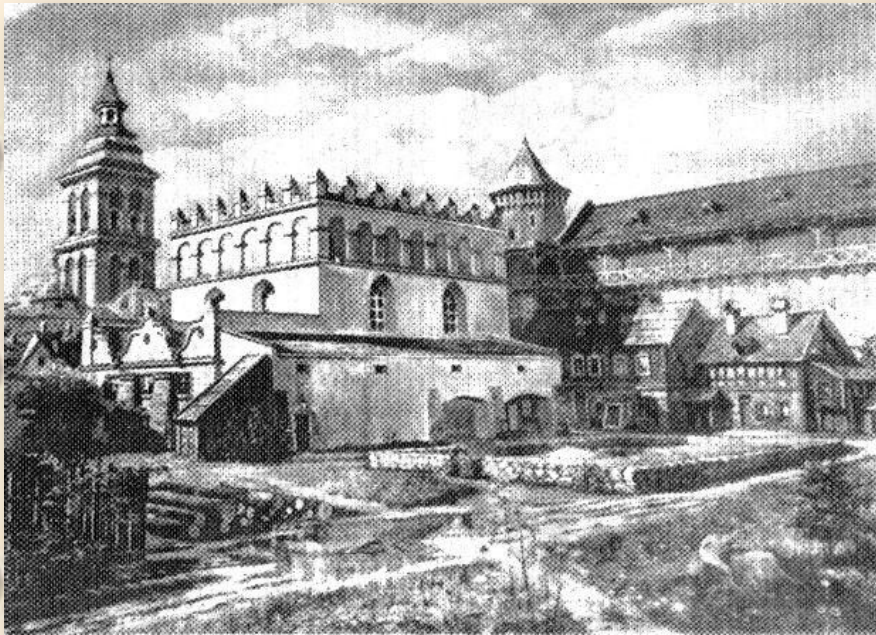
Архикатедральна базіліка Успіння Пресвятої Діви Марії, або Латинський катедральний собор, або Катедра — католицька базиліка, головний храм Львівської архідієцезії Римо-Католицької Церкви на Катедральній площі у Львові, Україна. Пам'ятка сакральної архітектури XIV—XVIII століття. Довжина храму 67 м, ширина — 23 м. Будівля тринавна, зального типу, з витягнутим пресбітерієм і гранчастою абсидою. Із заходу до брили храму примикають два квадратні в плані об'єми дзвіниць. Права дзвіниця збудована лише до висоти склепінь нави. Початково собор зовні підпирали 12 чотириярусних контрфорсів, які закінчуються трохи нижче дахового карнизу.

«Золотá Рóза» (*«Синагога Нахмановича», синагога «Турей*

Загав») — синагога у Львові, була пам'яткою архітектури ренесансу, святиннею львівської єврейської міської громади.

Була розташована на території середньовічного єврейського кварталу, на вулиці Івана Федорова, 27. Будівлю зруйнували вибухівкою німецькі окупанти в серпні 1941 року. Муровану міську синагогу спорудив у 1592–1596 роках італійський архітектор Павло Щасливий за участі Амвросія Прихильного і Адама Покори.

Церква Пресвятої Євхаристії (колишній костел Божого Тіла і монастир домініканців)

— греко-католицька церква у центральній частині Львова, в зоні всесвітньої спадщини ЮНЕСКО; пам'ятка архітектури національного значення.

До II світової війни — храм римо-католицького монастиря ордену домініканців.

За радянських часів у костелі та будівлі монастирських келій влаштували склади, а з 1973 року у цих спорудах розмістили Музей історії релігії та атеїзму. Храм у 1990-тих роках передано УГКЦ, і він був освячений на честь Пресвятої Євхаристії.

Частину будівлі монастирських келій станом на 2010-ті роки займає мистецьке об'єднання «Дзига» (зокрема, однойменна галерея, а також арт-кав'ярня «Квартира 35» і кафе «Під клепсидрою»), а Львівський музей історії релігії (колишній *Музей історії релігії та атеїзму*) і надалі знаходиться в іншій частині споруди монастирських келій та у дзвіниці.

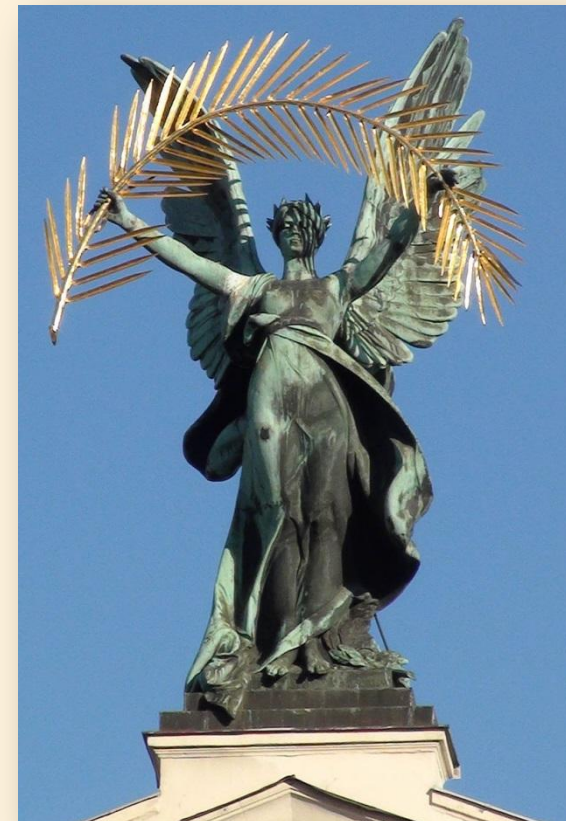

Вірменський кафедральний собор Успіння Пресвятої

Богородиці — пам'ятка архітектури національного значення у Львові, що належить до Світової спадщини ЮНЕСКО; єдиний храм Вірменської апостольської церкви в Західній Україні; до 1945 кафедральний собор Львівської вірменсько-католицької архієпархії, а з 2000 — Української єпархії Вірменської апостольської церкви. Вірменську церкву збудовано у другій половині XIV століття (1363–1370 роки) майстром Дорінгом (зустрічались також інші варіанти написання). Кс. Садок Баронч стверджував, що храм збудований між вищою та нижчою Вірменськими вулицями у місті.

Львівський національний академічний театр опери та балету імені Соломії Крушельницької—розташований у центрі Львова на проспекті Свободи, 28. Названий на честь знаменитої української оперної співачки Соломії Крушельницької. Будівництво театру розпочалось у червні 1897 року за проектом архітектора Зигмунта Горголевського — автора багатьох монументальних споруд Польщі і Німеччини. Відкрився театр для глядача 4 жовтня 1900 р. прем'єрою лірико-драматичної опери «Янек» Владислава Желенського — про життя карпатських верховинців. Головну партію співав український тенор Олександр Мишуга. В урочистому відкритті взяли участь письменник Генрик Сенкевич, композитор Ігнацій Ян Падеревський та делегації з різних європейських театрів.

Колишній будинок Галицького сейму (тепер головний корпус Львівського національного університету імені Івана Франка) споруджений у 1877–1881 рр. за проектом архітектора Юліуша Гохбергера. Монументальна споруда сейму зведена у стилі історизму під впливом неоренесансної архітектури Відня другої половини XIX ст. Вирізняється багатством скульптурно-орнаментального оздоблення.

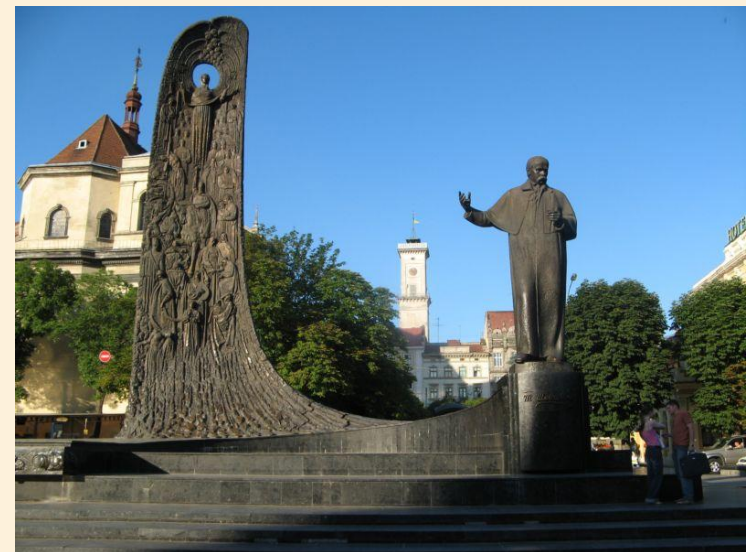
«Жорж» — готель у Львові, яскравий приклад архітектури фешенебельних готелів XIX — початку XX ст у стилі пізнього історизму з елементами сецесії та ар-деко. Пам'ятка архітектури місцевого значення. Знаходиться за адресою площа Міцкевича, 1. Як стверджував львівський історик Францішек Яворський, перша будівля готелю на цьому місці була зведена 1793 року. Готель, споруджений за проектом невідомого архітектора по типу тодішніх заїжджих дворів, мав назву «Під трьома гаками». 26 лютого 1980 року рішенням міської ради № 130 будинок визнано пам'яткою архітектури місцевого значення (охоронний номер 185).

Пам'ятники А.Міцкевичу, Т.Шевченку, І.Федорову

Пам'ятник Тарасові Шевченку -12-метрова символічна стела з фігурними барельєфами. Висота постаті становить 4,45 м. Пам'ятник відкрито 24 серпня 1992 року. Усі роботи щодо спорудження завершено 1996 року.

Пам'ятник польському поетові **Адаму Міцкевичу**, Відкритий 30 жовтня 1904 року. Його вважають одним з найкрасивіших пам'ятників Міцкевичу у світі. Висота пам'ятника — 21 м, фігури Міцкевича — 3,3 м.

І.Федорову
Встановлений 26 листопада 1977 року на честь т.зв. «400-ліття книгодрукування на українських землях».

Державний історико-культурний музей-заповідник «Личаківський цвинтар» — меморіальне кладовище у Львові. На 86 полях загальною площею 40 га тут розміщені понад 300 тис. поховань (зокрема понад 2000 гробівців), на могилах встановлено близько 500 скульптур і рельєфів. Головний вхід на цвинтар розташований на вулиці Мечникова, 33, напроти кінця вулиці Пекарської.

Броди

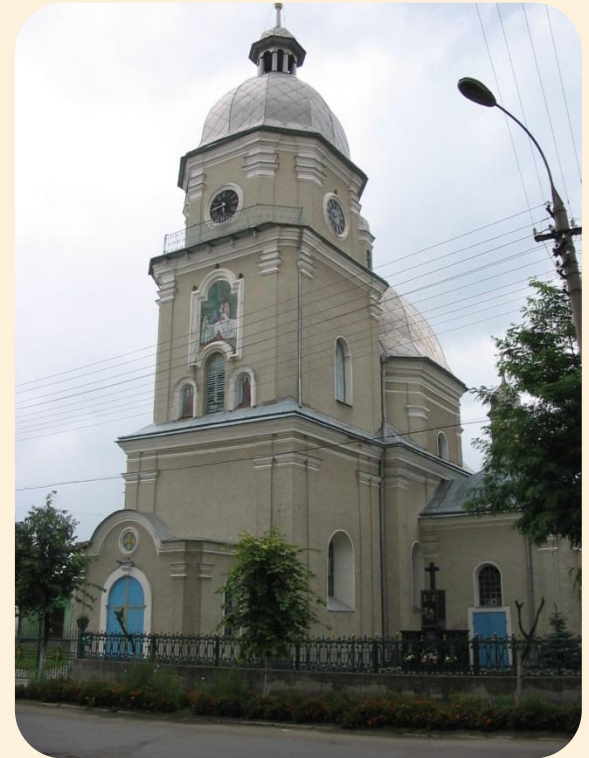
Бродівський замок — пам'ятка архітектури державного значення, фортифікаційна споруда XVII—XVIII ст. Розташований у місті Броди Львівської області. Після придбання Бродів у 1629 р. тодішнім польним гетьманом Станіславом Конєцпольським тут будується замок нового бастионного типу (1630—1635 рр.). Його архітекторами були відомий французький інженер Гійом Леввасер де Боплан та італійський будівничий Андреа дель Аква. Замок являв собою 5-кутник і складався з 5-и бастионів та куртин (валів), у середині яких містились каземати. Замок був оточений глибоким ровом, що час від часу наповнювався водою. В'їзд у середину фортеці здійснювався греблею та через звідний міст. На дитинці до середини XVIII ст. стояла Дерев'яна каплиця та дерев'яний будинок, в якому жили власники міста та коменданти фортеці.

Палац Потоцького в Бродівському замку-Нині тут залишилось три з половиною куртини з казематами і два бастіони. На замковому дитинці зберігся двоповерховий палац XVIII ст., побудований Станіславом Потоцьким. У плані — видовжений прямокутник на два поверхи з двома ризалітами. Цегляний, стіни на повну висоту оздоблені пілястрами композитного ордеру. Центр головного фасаду довершує балкон. Внутрішнє розпланування — анфілада. Інтер'єри не збережено. У післявоєнний період в замку розміщувалася військова частина, офіційно — це був завод з ремонту автонавантажувачів. У цей час твердиня зазнала значних руйнувань і перебудов. Із середини 1990-х років військова частина покинула фортецю. Приміщення палацу передано в користування школі, там також містився районний архів та виставкові зали Бродівського історико-краєзнавчого музею. Замкові каземати залишаються в руїні і не використовуються, що приводить до значних руйнувань. У 2007 р. за ініціативи історико-краєзнавчого музею та районних органів влади розпочата робота з відновлення пам'ятки: проведена регіональна конференція «Бродівський замок — пам'ятка європейського значення в системі фортифікацій на території Галичини й Волині», проводяться роботи з прибирання замкових казематів та створення експозиції.

Церква святого Юра - Знаходиться на північ від площі Ринок, на сучасній вулиці Івана Франка (колишні назви Луцька, Лешнівська, д-ра Гольдгабера). Точний час побудови невідомий. Мечислав Орлович вказує 1625-й роком побудови Іваном Созанським, зведена в першій чверті 17 ст., перед 1628 роком: 18 травня цього року занотовано в міських актових книгах згадку про купівлю дзвону, який повинен був важити 20 «каменів» в Гданську міщанином Іваном Улечкою, для чого отримав від парафії 300 злотих без 13 грошів. У XVIII ст. реконструювалась. В першій половині 17 ст. при церкві був шпиталь. Довкола церкви проживали у 17 ст. бідніші міщани Бродів, вартість «реальності» яких не перевищувала 50 злотих. Від патрона церкви отримала назву давня вулиця міста. 1811 року парафіян церкви св. Юра, як іншого міського храму — церкви Воздвиження Чесного Хреста — були прилучені до парафії церкви Різдва Богородиці.

Велика Бродівська синагога-Перші згадки про дерев'яну синагогу в Бродях належать до кінця XVI ст. Через часті пожежі заможна єврейська громада міста вирішила збудувати муровану синагогу. Кам'яна синагога збудована на місці дерев'яної, яка згоріла. 1742 року розпочато будівництво. Наріжний камінь під «Велику» синагогу заклав Іцхак Горовіц, син Якова Горовіца з Болехова, а кошти на її спорудження дав Яков Іцкович, син Іцхака Круківера. Реставрована 1777 року. У травні 1859 року синагога стала жертвою великої пожежі, яка знищила більшу частину Бродів. На початку XX століття проводились ремонтні роботи, про що свідчить напис (датований 1903 р.) на північному боці західної прибудови споруди. Значних пошкоджень синагога зазнала в роки II світової війни: були втрачені південна і північна прибудови. У середині 1960-х років проведено ремонт споруди і приміщення синагоги облаштували під склад. Через постійне протікання даху будівлю перестали використовувати, і вона стала пустою, що привело до швидкої руйнації. 1991 року місцева влада намагалася провести реставрацію споруди з метою пристосування її для картинної галереї. Однак, через складну економічну ситуацію, задум не був втілений. Тепер пам'ятка перебуває в аварійному стані й руйнується під впливом природних умов.

Палац Шмідта

Будівля австрійського повітового суду (1911). Автор проекту – З.

Сливинський. Будівля, оповита диким виноградом, чимось нагадує англійський замок. Крім суду частину приміщення займали камери попереднього ув'язнення. Будівля використовувалась за призначенням до кінця II Світової війни. У 1945 р. будинок був переданий для розташування Бродівського педагогічного училища (зараз – педагогічний коледж ім. Маркіяна Шашкевича).

Палац Тишкевичів-Витончений палац в англійському стилі побудувала в 1909 р графиня Тишкевич. Палац Тишкевичів знаходиться в передмісті Старі Броди, на березі мальовничого ставка. Невелика двоповерхова будівля з колонадою багато прикрашено ліпниною. Інтер'єри не збереглися. Зараз тут знаходиться Бродівський держлісгосп, який підтримує будівлю і територію в порядку.

"Новий" єврейський цвинтар-У Бродях знаходиться одне з найбільших єврейських кладовищ на території України і займає приблизно 10га. За проведеними дослідженнями вияснили, що на кладовищі є більше 8 000 поховань, з них цілих непошкоджених стел – 5 477.

Жовква

Замок у Жовкві (Жовківський замок) — пам'ятка архітектури епохи ренесансу в місті Жовква Львівської області. Розташований у центрі міста, на площі Вічевій, 2. Внесений до Державного реєстру національного культурного надбання України під № 1928 (385/0). Побудували замок на замовлення Станіслава Жолкевського в 1594–1606 роках як оборонну споруду у стилі ренесансу. Замок витримував облоги, хоча кілька разів його здобували козаки. Наприкінці XVII століття був улюбленою резиденцією польського короля Яна III Собеського, за якого пережив період найбільшого розквіту. Сучасного вигляду замок набув внаслідок багатьох перебудов та недбалого ставлення протягом XIX—XX століть. Нині замок реконструюють, проте для огляду відкрита лише його частина — внутрішнє подвір'я та музей.

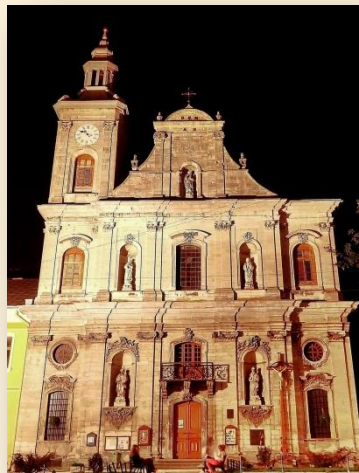

Золочів

Золочівський замок — замок, пам'ятка історії і культури національного значення. Розташований у місті Золочеві, що в Львівській області (Україна). Музей-заповідник «Золочівський замок» — відділ Львівської галереї мистецтв. Замок входить до туристичного маршруту «Золота підкова Львівщини». Замок було зведено на кошти Якуба Собеського (батько короля Речі Посполитої Яна III Собеського) у 1634 році як оборонну фортецю за проектом невідомого італійського архітектора на місці старого дерев'яного замку, який оточували потужні земляні вали, обкладені каменем, з бастіонами на кутах та ровами з водою. У дворі замку є два палаці. Більший з них має назву Великого палацу, а навпроти в'їзної вежі розташований Китайський палац. Цікавим також замок є тим, що тут була перша система каналізації, яка збереглася до наших днів.

Костёл успі́ння Пресвято́ї Богоро́диці (більш відомий як **Вознесі́нський костёл**) — Фундатор колегії, монастиря, костелу оо. піярів — дідич Золочева, син короля Яна III Якуб Людвік Собеський. Костел побудовано у 1731–1763 роках з цегли і каменю. Тринавний, центральна нава вища за бічні. Головний фасад на п'ять вісей, має п'ять заглибин для розміщення скульптур. Фасад у три яруси, має горизонтальні карнизи і оздобу пілястрами. На першому ярусі пілястри іонійського, на другому — коринфського ордерів. Напівциркульні заглибини оздоблені рослинними візерунками доби пізнього бароко. Центральний портал підкреслено невеличким балконом з кованою ґраткою. Фасад має лише одну вежу ліворуч. 1838 року став парафіяльним костелом Золочева. Тоді була проведена його реставрація (інші дані — 1878) році. 1842 року коштом дідича Залізців (короткий час — також Бучач), графа Матеуша Мьончиньського встановили годинник на вежі костелу. Дах костелу вкрили оцинкованим бляхою, в заглибини поставили п'ять скульптур, що збереглися. В 19 столітті виконані стінописи за вівтарем і на склепіннях головної нави. Вдруге реставрація відбулася у 1907 році. Костел визнано видатним зразком архітектури бароко на теренах України.

Олесько

Олеський замок — пам'ятка архітектури та історії XIII–XVIII століть, розташований у смт Олесько, Буського району Львівської області. Один із найдавніших в Україні замків, імовірно, побудований одним із синів галицько-волинського князя Юрія Львовича на плато пагорба, який височить серед заплави р. Ліберція. перше згаданий в історичних джерелах 1327 року: замок перейшов у володіння князя Юрія — сина мазовецького князя Тройдена і руської княжни Марії (дочки Юрія I), запрошеного боярами на галицько-волинський королівський (князівський) престол після згасання роду Романовичів. Дата дозволяє припустити, як одну із версій, що замок побудований одним із синів галицько-волинського князя Юрія Львовича — Андрієм або Левом.

Підгірці

Підгорецький за́мок (або **Палац у Підгірцях**) — пам'ятка архітектури епохи пізнього Ренесансу і бароко. Розташований у селі Підгірці Бродівського району Львівської області. Замок було збудовано протягом 1635–1640 років під керівництвом архітектора Андреа дель Аква за вказівкою коронного гетьмана Станіслава Конєцпольського. Підгорецький замок є одним із найкращих в Європі зразків поєднання ренесансного палацу з бастіонними укріпленнями.

Історія

Відвідувачам Підгорецького замку у Бродівському районі екскурсоводи часто оповідають про чарівний привид з трагічною історією. Нібито коридорами замку блукає чарівна жінка, більш відома як «**Біла панна**». За переказами це один з власників палацу вбив власну дружину та замурував до стіни. Тому століттями дівчина ходить замком та благає християнського обряду поховання. Було це 400 років тому. Граф Вацлав Жевуський, багатий та дратівливий, взяв у дружини молодшу за себе на 40 років красуню Марію. Та погодилась на такий шлюб через зубожіння власної родини. Часто тікаючи від нелюбого чоловіка в парк, закладений ще родиною Конєцпольських, Марія скаржилась на долю квітам та пташиному співу. А старий граф ревнував юну красуню до гостей і навіть слуг, випрошуючи її кохання. Одного дня графиня не повернулась з прогулки – пішли чутки, що старий чи то вбив дружину, чи то замурував живою, і ще довго було чути її стогін...

Біла панна нагадує про свою присутність легким подихом, мерехтливим стогоном, несподіваним вітерцем. Не так давно легенда Підгорецького замку про Білу пані вважалася лише вигадкою, та під час однієї з фотосесій випадково зняв біля підземелля загадковий силует жінки, який не зникав після серії знімків. Відтоді хто тільки не шукав привид замку – і телепередача «Битва екстрасенсів», і приватні фотографи. Досі тут фіксують лише димчаті ефекти на фото, пояснити які ніхто не береться. Самої ж загадкової мертвої красуні досі за руку не спіймали.

Свірж

Свірзький за́мок - Згадки про нього трапляються в архівних документах 1530 року, коли він належав шляхетському роду Свірзьких. Але сучасного вигляду він набув з середини XVII століття, з часу переходу його у власність графа Олександра Цетнера (від імені якого названо цілий район — Цетнерівка та ботанічний сад у Львові). Граф наказав перебудувати, значно зміцнити замок.

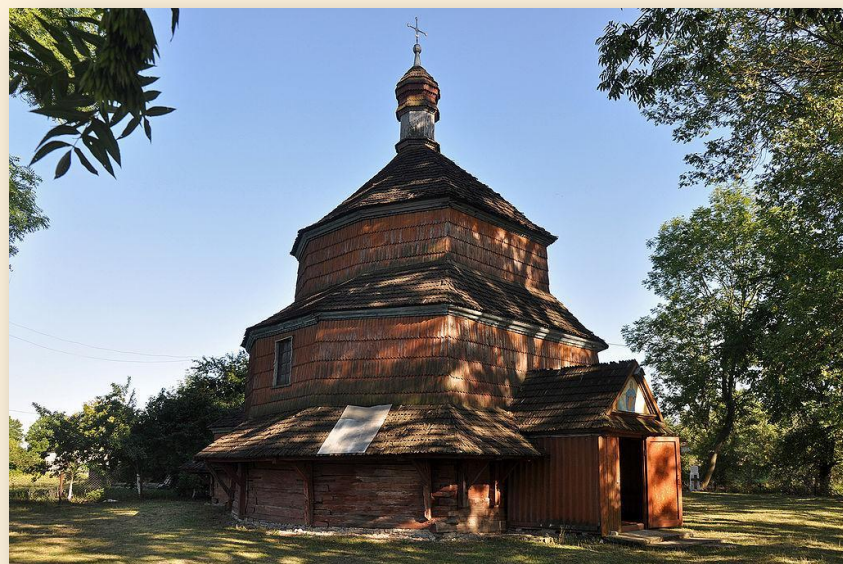

Костел Успіння Богородиці XVI ст.-На 1449 Свірж отримав статус міста. Католицьку парафію у Свіржі заклали 1484 брати Мартин і Андрій Свірзькі. Останній був львівським мечником і 1538 розширив фундацію. При парафії діяла 1566 парафіяльна школа. Також львівський староста Ян Цетнер 1677 року розширив фундацію, внаслідок чого було піднесено ранг до препозитури Львівського деканату РКЦ. Згодом було перенесено до Рогатинського деканату (1765), а 1787 створено Свірзький деканат, до якого у XIX ст. входило 10 парафій. Перший дерев'яний костел у Свіржі в XV ст. перебував під опікою ченців домініканців. 1546 року з фундації Андрія Свірзького неподалік ринку міста біля дороги до замку розпочали мурування з каміння костелу, який 1561 консекрував єпископ кам'янецький Леонард Слоньчевський.

Буськ

Церква святої Параскеви — дерев'яна сакральна споруда в місті Буськ Львівської області. Розташована в історичному передмісті Довга Сторона у північно-східній частині міста. Храм внесено до реєстру пам'яток архітектури національного значення під охоронним номером 441/1. Церква не є постійно діючою. Збудована у 1708 році в передмісті Довга Сторона (сьогодні — вулиця Шашкевича). Наприкінці XVIII століття невідомий народний майстер розмалював барабан і верхню частину стін. Перша перебудова церкви відбулась у 1807 році, коли було піднято стіни вівтарного зрубу задля встановлення нового більш високого вівтаря.

Церква св. Онуфрія - (центральна група) 1642 (1680?) рік та дзвіниця XVIII ст. Онуфріївська церква добре захована на древньому городищі, наче узята в облогу старими валами і деревами. Храмова присвята свідчить про те, що городище часів Червоної Русі пізніше перетворилося на цвинтар. В образі споруди домінує масивний верх нави, що недвозначно свідчить про належність пам'ятки до одного з типів центральної групи галицької школи. Церква зрублена із соснових брусів, які можна побачити тільки іззовні, під класичним галицьким опасанням. На жаль, всередині фактура дерева не проглядається — стіни зашиті і покриті невиразним олійним розписом 1906 року. Натомість іконостас першої половини XVIII ст. належить до найкращих зразків галицького іконопису.

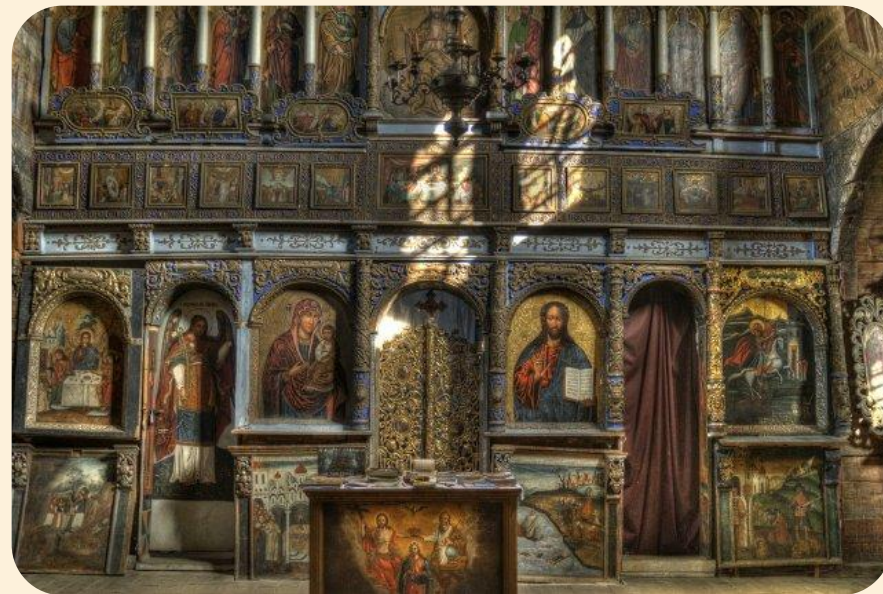
Городок

Церква Усікновення Голови Св. Івана Хрестителя-Церква побудована на місці старої церкви з 1403 р., яка двічі у 1660 і 1752 рр. горіла. Через два роки після останньої пожежі збудували церкву, яка існує сьогодні. Настінний розпис храму виконав маляр Федір Щербокоський у 1861 році за служіння о. Лева Терещаківського. Її реставрували у 1980 р. (архітектор Б. Кіндзельський), оголосили пам'яткою архітектури галицької народної школи і влаштували тут красназнавчий музей. В кінці 1980-х рр. в церкві відновили богослужіння.

Дрогобич

Церква святого Юра - пам'ятка галицької дерев'яної архітектури кінця XV — початку XVI століть, одна з найкраще збережених і відноситься до числа найкращих пам'яток давньої української сакральної архітектури. Збудована у XV столітті, кілька разів перебудовувалася і остаточного архітектурних форм їй надав талановитий український будівничий Григорій Тесля з Дрогобича

Дзвіниця костелу святого Варфоломія — первісно оборонна вежа XVI століття з в'їздною брамою, прилаштована під дзвіницю Варфоломійвського костелу (з XVIII століття) Мурована з цегли, з вкрапленням каменю, у плані квадратна (13 на 13 м., товщина стін першого ярусу - до 2 м.), на невисокому похилому цоколі. Завершення - висока шатрова покрівля. У першому ярусі облаштовано наскрізний арковий проїзд. Потужні стіни зрідка прорізані бійницями. Третій ярус, надбудований наприкінці XIX ст., оформлений потрійними арковими вікнами та фільонками, увінчаний аркатурним фризом. 1551 р. місто уклало угоду про побудову брамної вежі, яка розміщувалась між костелом та кутом ринкової площі.

Жовква

Церква Пресвятої Трійці-дерев'яна церква, споруджена 1720 року. Першу будівлю церкви звели 1601 року. 17 червня 1719 року в місті спалахнула пожежа, яка поширилася на схід і знищила все Львівське передмістя. Тоді згорів і храм Пресвятої Трійці. Нову церкву, що збереглася й донині, було збудовано 1720 року коштом парафіян та королевича Костянтина Владислава Собеського на місці згорілої.

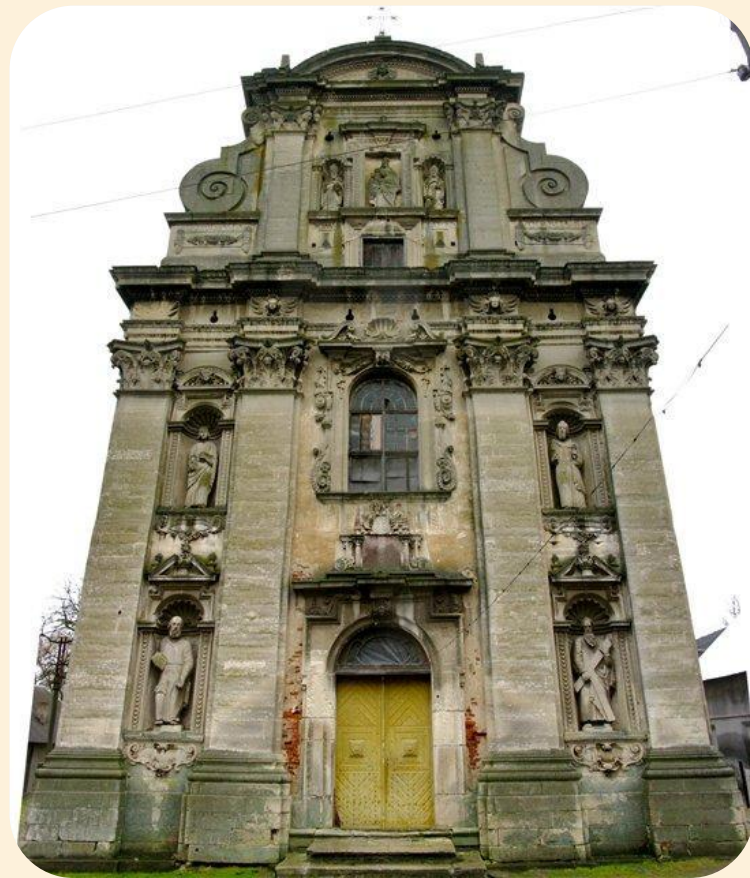
Крехів

Крехівський монастир святого Миколая Отців Василян - Заснований як православний у 1612 році. Монастирський ансамбль — пам'ятка архітектури національного значення 17 — 18 століть. Засновниками Крехівського монастиря вважаються ченці Києво-Печерської Лаври Йоїл (†1638¹) та Сильвестр. Вони у 1590-х роках поселились у вирубаній в скелі печері за 12 км від м. Жовкви.

Комарно

Костел Різдва Богородиці - Спорудження мурованого храму розпочалося у 1656 році стараннями тодішнього власника міста Миколи Остророга і пароха Флоріана Левіна. Будівництво здійснювалося, ймовірно, за участю львівського архітектора Войцеха Капіноса. Є данні і про іншого архітектора - Я.Покоровича. За два роки в центрі Комарно постала один з найяскравіших на Галичині пам'яток архітектури перехідного періоду від ренесансу до бароко. Освятив храм у жовтні 1658 року архієпископ Ян Тарновський.

Храм Архістрати́га Михаїла — Дерев'яна тризрубна церква розміром 16,5×7,2 м, накрита трьома шоломовими банями і гоньтом, збудована в 1754 р.. При реставрації 1891 р. розбудовано в західному напрямку бабінець, реставровано баню, дах, направлено підлогу. В цьому ж році відреставрована дзвінниця. В 1920-х рр. Розібрано північну ризницю. Реставрація 1965–1967 рр. повернула церкві первісний вигляд. Поряд розташована сучасна церкві, а може й старіша, триярусна дзвіниця стовпової конструкції розміром 5,2×6,0 м. Дерев'яна дзвіниця розташована приблизно метрів 20 на захід від церкви

Белз

Церква Пресвятої Євхаристії (колишній костел Божого Тіла і монастир домініканців) - греко-католицька церква у центральній частині Львова, в зоні всесвітньої спадщини ЮНЕСКО; пам'ятка архітектури національного значення. До II світової війни — храм римо-католицького монастиря ордену домініканців. За радянських часів у костелі та будівлі монастирських келій влаштували склади, а з 1973 року у цих спорудах розмістили Музей історії релігії та атеїзму. Храм у 1990-тих роках передано УГКЦ, і він був освячений на честь Пресвятої Євхаристії. Згідно з давніми хроніками тут стояв палац короля Лева I. Палацову каплицю св. Петра і Павла король передав для моління своїй дружині Констанції. Від неї каплиця перейшла до домініканців.

